

„Bol som nazvaný Dolindo, čo znamená bolesť.“ 50 rokov od smrti autora Novény odovzdanosti

vdp. Lubomír Urbančok

21. novembra 2020 ✝ Cirkev

„**Bol som nazvaný Dolindo, čo znamená bolesť...**“ – vlastné slová talianskeho kňaza, Božieho služobníka, známeho u nás predovšetkým Novénou odovzdanosti, ktorými vysvetlil význam zvláštneho mena, ktoré mu dali pri krste. V tomto mene sa ukrýva program jedného celého života, ktorý dali rodičia piatemu zo svojich jedenástich detí.

Dolindo sa narodil 6. októbra 1882 v Neapole, ako syn Rafaela Ruotola, inžiniera a matematika a matky Silvie Valle, ktorá pochádzala z neapolskej a španielskej šľachty. Bolesť sa ukázala v jeho mladom živote veľmi skoro, keď už ako 11-ročný podstúpil chirurgický zákrok rúk, pretože mu objavili prehnutú kosť na ruke; neskôr mu museli odstrániť nádor, ktorý zasiahol jeho líce. Početná rodina, malý príjem a lakomstvo otca spôsobovali, že v ich dome sa trpelo hladom, chýbalo im aj oblečenie a obuv. Svoj život podáva v obsiahlej autobiografii, ktorá bola vydaná po taliansky v dvoch zväzkoch s názvom „*Bol som nazvaný Dolindo, čo znamená bolesť...*“. Spomína v nej, ako v ich dome vládla prehnaná prísnosť otca, ktorý svoje deti neposielal do školy, ale on sám im dával doma hodiny písania a čítania. V roku 1896 sa manželia Ruotolovi rozchádzajú kvôli odlišnosti charakterov a Dolindo s bratom Eliom odchádza do apoštolskej školy misionárskych kňazov na Via Vergini. Po troch rokoch, koncom roka 1899 je pripustený do noviciátu a v roku 1901 prechádza do študentátu, ktorý trval štyri roky. V roku 1903 požiada predstavených aby mohol odísť na misie do Číny, no predstavený rádu mu odpovedá: „*Boh vám dáva túto túžbu, aby Vás pripravil na utrpenie a apoštolát. Budete mučeníkom, ale mučeníkom srdca, nie krvi. Ostaňte tu a už o tejto myšlienke viac nehovorte.*“

1. júna 1901 skladá rehoľné sľuby a 24. júna 1905 je vysvätený za kňaza. Svoju primičnú omšu slávi ďalšieho dňa za asistencie brata – kňaza – Elia. Je menovaný za učiteľa gregoriánskeho spevu a profesorom seminaristov v misionárskej škole. Život tohto vincentínskeho kňaza je naplnený mnohými bolestnými skúsenosťami, ktoré otca Dolinda umŕtvovali, no zároveň mu dodávali silu, aby ich znášal v pokore, bez námietok. Všetko prijímal ako znaky mimoriadnej Božej pozornosti voči nemu, ktoré ho mali pripraviť na všetko to, čo malo nasledovať.

Stalo sa to v mestečku Taranto, kde pôsobil spolu s ďalším kňazom, ktorý, žiaľ, voči nemu neprejavoval dostatok lásky, ale opovrhoval ním pred celou školou. Kvôli týmto udalostiam bol v roku 1907 preložený z Taranta do Molfetty ako učiteľ v seminári a taktiež učiteľ gregoriánskeho chorálu. Don Dolindo zažil takto isté uvoľnenie, no neprítomnosť utrpenia, na ktoré bol už zvyknutý, v ňom vyvolávala nostalgiu, pretože sa skrze neho cítil bližšie k trpiacemu Kristovi. Uvoľnenie však netrvalo dlho.

Jeho predstavený otec Volpe ho 3. septembra 1907 poslal do Katánie, aby posúdil stav jednej ženy menom Serafína. Zdalo sa totiž, že mala dar videnia, k čomu sa pozitívne vyjadril samotný otec Volpe.

Akonáhle sa otec Dolindo dostavil do Giovinazza, kde sa zmienená žena nachádzala, vyspovedal ju a 8 dní ju sledoval, počúval ju rozprávať aj počas extáz. Na záver vyslovil pozitívny postoj k jej videniam, aj napriek tomu, že vizionárka tvrdila, že videla Ducha Svätého v podobe dieťaťa. Práve to spôsobilo konflikt s predstaveným, ktorý ho v Neapole otvorene vyhlásil za podporovateľa bludu. 29. októbra 1907 bol povolaný do Neapola, aby sa viac nezaujímal o tieto udalosti a bolo mu zakázané sláviť sv. omše. To isté postihlo aj otca Volpeho. K obom pristupovali všetci ako k exkomunikovaným.

4. decembra 1907 odchádza Don Dolindo do Ríma, aby sa poddal súdu Svätého Ofícia. Bol vo vyšetrovaní počas štyroch mesiacov, no neodvolal nič zo svojho posudku. Konal tak aj zo solidarity k svojmu predstavenému otcovi Volpemu. So zákazom prijímať sviatosti podstúpil aj psychiatrické vyšetrenia, ktoré ho posúdili ako zdravého. Po povolení prijímať sviatosti ho potom poslali späť do Neapola. Tam ho 15. mája 1908 vylúčili z jeho vlastného rádu. Po týchto udalostiach sa vrátil do svojho domu. Nasledujúce roky boli poznamenané značným utrpením; podstúpil viacero exorcizmov, bol považovaný za blázna, osočovali ho v novinách a spolu s otcom Volpem bol považovaný za menejcenného. V tejto opustenosti začal mať nadprirodzené zážitky a odkazy. To je dôvod, prečo zapisoval to, čo mu bolo zjavené, podobne ako sv. Gemma Galgani. Presunie sa do Rossana v Kalábrii a tam je na žiadosť niektorých kňazov a prelátov jeho prípad preskúmaný aj s ohľadom na svedectvá zainteresovaných o jeho nadprirodzených schopnostiach. 8. augusta 1910 dochádza po dva a pol ročnom zákaze vykonávať kňazský úrad, k rehabilitácii.

V decembri 1911 ho však druhýkrát povolajú do Ríma, kde ho ubytujú v akomsi druhu väznice spojenej so Svätým Ofíciom. Odtiaľ ho v roku 1912 posielajú späť do Neapola. V roku 1921 je proti nemu vedený ďalší proces a znova je odsúdený. Je preniknutý bolesťou, keď sú aj Ježišove slová, ktoré mu boli zjavené, opätovne skúmané a spochybňované. S definitívnou platnosťou je rehabilitovaný 17. júla 1937. Stále sa mu však dostávalo iba nepochopenia a utrpenia. Pokračuje vo svojej kňazskej činnosti v Neapole v kostole sv. Jozefa ako diecézny kňaz v tom istom kostole, kde je jeho brat Elio farárom. Stáva sa zakladateľom Božieho diela, ktorého cieľom je obnova úcty k Eucharistii, vzťah k Ježišovi – živému a pravému Bohočloveku, ochota a pripravenosť nechať sa Ním premeniť, čo je prostriedok odčinenia zla, ktoré konajú ľudia po celom svete.

Zhromažďujú sa kolo neho mladí ľudia – ženy i muži – z vyššej spoločnosti, akademickým vzdelaním a tak vytvárajú „apoštolát tlače“, ktorý rozšíril učenie otca Dolinda po celom svete. Samozrejme, spisov otca Dolinda je obrovské množstvo.

Počnúc monumentálnym komentárom k sv. Písmu v tridsiatich troch zväzkoch, cez mnohé diela z teológie, asketiky a mystiky, zväzky korešpondencie, autobiografické spisy či spisy o kresťanskej náuke. V roku 1960 začína pre Dona Dolinda ďalšia kalvária. Krvácanie do mozgu spôsobí čiastočné ochrnutie ľavej strany tela.

Spoza písacieho stola však pokračuje v písaní svojim duchovným dcéram po celom svete. Po desiatich rokoch utrpenia zomiera v Pánovi 19. novembra 1970. Jeho telesné pozostatky sú ako skutočné svetlo neapolskej cirkvi uchovávané vo veľkej úcte v kostole sv. Jozefa, kde je pochovaný aj jeho brat Elio. Spisy a duchovné dedičstvo Dona Dolinda uchovávajú dodnes jeho duchovné dcéry prostredníctvom apoštolátu tlače, vďaka čomu prinášame aj my jeho komentáre k evanjeliám. Dúfame, že aj v slovenskom jazyku sa jeho dielo bude ďalej rozširovať a rozrastať.

Prosíme Vás o PODPORU! Pomôžte nám prebudiť SVEDOMIE Slovenska, brániť Vieru a hodnoty kresťanskej civilizácie. Christianitas.sk pomôžete aj jedným eurom.

ĎAKUJEME!

Bankové spojenie: **SK7765000000000020594299**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/bol-som-nazvany-dolindo-co-znamena-bolest-50-rokov-od-smrti-autora-noveny-odovzdanosti/>